

ἐαυτῶν σέβας. Ὁ Ὡτος καὶ ὁ Ἐφιάλτης, οἵτινες ἐν τῇ θρασυτήτι αὐτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ σκηπτοῦ τοῦ Διὸς περιεφρόνησαν, πρῶτοι ἀναφέρονται θύσαντες εἰς τὰς ἐν Ἑλικῶνι Μούσας, τρεῖς τότε οὔσας, τὴν Μελέτην, Μνήμην καὶ Ἀοιδήν⁽¹⁾.

Αἱ Νύμφαι, αἱ βοηθοῦσαι τὸν Τέραμβον ἐν τῇ νομῇ τῶν ποιμνίων τοῦ ὅπως ἀπολαμβάνωσι τῆς ἡδονῆς τῆς λύρας καὶ τοῦ αὐλοῦ του, καὶ χορεύουσαι ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν του ὀργάνων⁽²⁾. ἡ κοσμουμένη καὶ οὕτως εἰπεῖν ἀνανεομένη φύσις διὰ τῶν θαυμασίων ἁγμάτων τῶν Μουσῶν. ἔτι δὲ αἱ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς καλύπτουσαι νεφέλαι, ὅτε αἱ τοῦ Πιέρου θυγατέρες ἄδουσαι διεφιλονεῖκουν πρὸς τὰς Μούσας τὴν μουσικὴν δάφνην⁽³⁾, ἀνήκουσι μὲν εἰς μεταγενεστέρας παραδόσεις, ἀλλὰ διὰ τε τὴν ἐαυτῶν χάριν καὶ ἀφέλειαν, συνδεδεμένην οὔσαν μετὰ τοῦ πρὸς τὰς καλὰς τέχνας θερμοῦ ἔρωτος, ἀξιοῦνται νὰ κατέχωσι θέσιν μεταξὺ τῶν περὶ Ἀμφίωνος καὶ Ὀρφέως παραδεδομένων.

Δύσκολον ἀληθῶς εἶναι νὰ προσδιορίσωμεν τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἤρχισε ν' ἀναπτύσσεται ἡ ἔμφυτος τῷ τῶν Ἑλλήνων χαρὰ κτῆρι καλλιαισθησία. Τὰ Ἑλληνικὰ ὅμως ἀριστουργήματα τῶν ὑστερωτέρων καὶ ἱστορικωτέρων αἰώνων, τὰ ἀμίμημα προϊόντα τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ὧν τὰ μέχρι τῆς σήμερον σωζόμενα λείψανα διεγείρουσι τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὸν θαυμασμόν ἀπάσης τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι, ἂν οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ὑπερέδωσαν πάντας τοὺς λαοὺς τῆς γῆς κατὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ φιλομουσίαν, βεβαίως κατὰ τὰς ἰδιότητας ταύτας ὑπερεῖχον πάντων τῶν συγχρόνων των καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

(1) Πaus. 9, 29 12. (2) Ἀντων. Λιβ. 22. (3) Νίκανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 9.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Τοὺς ἀνθρώπους καθιστᾷ δυστυχεῖς ὄχι τόσοσιν ἡ δυστυχία ὅσον ἡ δίψα τῆς εὐτυχίας.

— Δύο γυναῖκες εἶνε συμφιλιωμέναι ἐφ' ὅσον διαφωνοῦν περὶ τῆς ἀξίας ἐνὸς ἀνδρός.

— Ὅταν ὁ ἀνὴρ δὲν νυμφεύεται, σημαίνει ὅτι δὲν θέλει· ὅταν ἡ γυνὴ δὲν ὑπανδρεύεται σημαίνει ὅτι δὲν δύναται.